

Arrest

nr. 215 270 van 17 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LECOMPTE
Brusselsesteenweg 55/A
9090 MELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 november 2018.

Gelet op de beschikking van 6 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat M. LECOMPTE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Hij verklaarde Tsjetsjenië ontvlucht te zijn, omdat hij er vervolging vreesde vanwege de autoriteiten omwille van het feit dat hij als adjunct-bevelhebber van het vuurpeloton van de ROVD van Argun geweigerd had om gevolg te geven aan het bevel om in het conflictgebied in Oekraïne deel te nemen aan de gewapende strijd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. In de bestreden beslissing wordt er vooreerst op gewezen dat het eerste verzoek om internationale bescherming van zijn echtgenote, die zich voor haar verzoek volledig baseerde op dezelfde motieven als degene die verzoeker nu aanhaalt, door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een weigeringsbeslissing, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan haar relaas. Voorts wordt vastgesteld dat zijn verklaringen aangaande de manier waarop hij te weten is gekomen dat de Tsjetsjeense autoriteiten van plan waren om hem en enkele andere leden van zijn eenheid naar het conflictgebied in Oekraïne te sturen niet overeenstemmen met de verklaringen die zijn echtgenote hierover aflegde bij haar eerste verzoek. Voorts wordt opgemerkt dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal merkwaardig genoeg zelf geen melding maakte van de ontslagbrief, in tegenstelling tot op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat gezien zijn verklaringen dat hij gedurende de periode van ongeveer anderhalf jaar dat hij nog ondergedoken leefde voor zijn vertrek uit het land toch regelmatig contact had met zijn vader, het niet aannemelijk is dat hij dan niet meer concrete informatie kan geven over de bemiddelingspogingen die in die periode door familieleden en kennissen van zijn vader ondernomen werden om zijn problemen met de autoriteiten op te lossen. Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat hij incoherente en weinig overtuigende verklaringen aflegde met betrekking tot de organisatie van zijn reis naar België waardoor de geloofwaardigheid van de door hem beweerde omstandigheden waarin hij uit zijn land vertrokken is ondermijnd wordt. De commissaris-generaal is verder van oordeel na een grondige analyse van de beschikbare informatie dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is. De door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie.

3. De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal.

4. De Raad wijst er op dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. Zo wordt vastgesteld dat in verzoeker zijn verklaringen verschillende vaagheden en tegenstrijdige elementen de geloofwaardigheid van zijn relaas aantasten.

Waar verzoeker stelt dat: "Bij de analyse van verzoeker, gebruikt men in essentie de eerdere beslissing van zijn echtgenote om de aanvraag af te wijzen. Er is dan ook minstens sprake van een kringredenering waarbij noch verzoekster noch haar echtgenoot een eerlijke mogelijkheid hebben gekregen om hun zaak voor te leggen.", merkt de Raad op dat gelet op de verbondenheid van het relaas van verzoeker met dat van zijn echtgenote, de Raad van oordeel is dat de commissaris-generaal terecht kon verwijzen naar de beslissing die ten aanzien van deze laatste werd genomen in het kader van haar eerste verzoek. Deze handelswijze betekent geenszins dat zijn verzoek niet ernstig of niet individueel werd onderzocht.

Verzoeker betwist en bekritiseert doch ontkracht, noch weerlegt de volgende vaststellingen uit de bestreden beslissing: "Zo stemmen uw verklaringen aangaande de manier waarop u te weten bent gekomen dat de Tsjetsjeense autoriteiten van plan waren om u en enkele andere leden van uw eenheid naar het conflictgebied in Oekraïne te sturen niet overeen met de verklaringen die uw echtgenote hierover aflegde bij haar eerste asielaanvraag. Toen u gevraagd werd of u voor 24 oktober 2015, de dag dat u effectief het bevel kreeg om in Oekraïne te gaan strijden, al wist dat u naar Oekraïne zou moeten gaan, stelde u dat u eigenlijk begin augustus 2015 van het stafhoofd vernomen had dat uw naam op een lijst stond van personen die hiervoor in aanmerking kwamen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 12/03/2018, p. 13-14).

Uw echtgenote had bij haar eerste asielaanvraag echter geen melding gemaakt van een dergelijke lijst. Ze stelde enkel in het algemeen dat u samen met alle andere militairen een document moest ondertekenen dat jullie bereid waren om naar overal in de wereld te gaan in het geval van oorlog. Er werd uw echtgenote tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal herhaaldelijk en op verschillende manieren gevraagd of u dan ook concreet vernomen had dat u zelf moest gaan strijden in Oekraïne. Ze beweerde echter telkens dat u haar hierover niets verteld had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal eerste asielaanvraag van echtgenote d.d. 01/12/2016, p. 7, 10, 11, 12, 13). Toen u met deze tegenstrijdige verklaringen van uw echtgenote geconfronteerd werd, verklaarde u dat u inderdaad een document had moeten ondertekenen dat u bereid was om overal in de wereld te gaan strijden. U stelde echter dat de ondertekening van dit document al in januari of februari 2015 plaatsvond. U dacht bovendien niet dat de ondertekening van dit document rechtstreeks te maken had met het feit dat de autoriteiten van plan waren om bepaalde eenheden naar Oekraïne te sturen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 12/03/2018, p. 18-19). Het feit dat uw echtgenote bij haar eerste asielaanvraag dan in het geheel geen melding maakte van het feit dat u wel wist dat uw naam op een lijst stond van personen die naar Oekraïne gestuurd zouden worden, is bijgevolg niet aannemelijk te noemen. U verklaarde immers uitdrukkelijk dat u uw echtgenote hierover begin augustus 2015, dus voor haar eerste vertrek naar België, al had ingelicht (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 12/03/2018, p. 15, 19, 22). U stelde dat u in die periode ook meteen de reis van uw echtgenote en kinderen naar België hebt geregeld (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 12/03/2018, p. 19). Uw echtgenote beweerde tijdens haar eerste asielaanvraag daarentegen dat u haar pas ongeveer een week voor haar vertrek naar België op 13 september 2015 had ingelicht over uw problemen en over de noodzakelijkheid van haar vertrek (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal eerste asielaanvraag van echtgenote d.d. 01/12/2016, p. 13). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van jullie beider verklaringen al ernstig ondermijnd.”

Verzoeker stelt met betrekking tot de ontslagbrief in zijn verzoekschrift dat: “Verzoeker vertelde hier spontaan over én toen er naar werd gevraagd op het CGVS werd dit ook bevestigd. Er werd niet ‘spontaan’ over verteld omdat dit in de uiteenzetting van de feiten én de vragen geen specifieke plaats had.” De Raad merkt op dat naast het feit dat verzoeker op het CGVS niet spontaan zou verteld hebben over deze ontslagbrief, hij daarnaast ook niet kon niet preciseren wanneer hij deze ontslagbrief had ondertekend. Hij dacht enkel dat het ergens in de zomer van 2015 was (gehoorverslag Commissariaat-generaal van 12/03/2018, p. 19). Deze verklaringen stemmen niet overeen met zijn verklaringen in de vragenlijst dat de ondertekening van deze ontslagbrief al plaatsvond een half jaar voor hij effectief het bevel kreeg om naar Oekraïne te gaan.

Waar verzoeker vraagt dat het CGVS informatie zou moeten toevoegen aan het dossier waaruit blijkt dat de werkwijze van de familie van verzoeker niet strookt met de gebruiken in zijn land, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal enkel stelt dat gezien verzoeker zijn verklaringen dat hij gedurende de periode van ongeveer anderhalf jaar dat hij nog ondergedoken leefde voor zijn vertrek uit het land toch regelmatig contact had met zijn vader, het niet aannemelijk is dat hij dan niet meer concrete informatie kan geven over de bemiddelingspogingen die in die periode door familieleden en kennissen van zijn vader ondernomen werden om zijn problemen met de autoriteiten op te lossen. De commissaris-generaal heeft niet vastgesteld dat de werkwijze van de familie van verzoeker niet zou stroken met de gebruiken in zijn land.

Met zijn betoog dat: “Zoals vaak verwijst het CGVS graag naar de fraudegevoeligheid van bepaalde landen. Nu in Rusland is dit zeker het geval en kan quasi alles met de juiste contacten ‘geregeld’ worden. Dit gebeurde ook met het paspoort van verzoeker.

Waarschijnlijk werd het afleveren van de documenten specifiek gehandeld om bij eventuele controle geen argwaan te wekken. Bij het verlenen van net uitgereikte documenten, zou de controle op grensposten of andere vaak veel groter zijn. Waarschijnlijk is het om deze reden dat de documenten geantidateerd werden door smokkelaars.

Verzoeker heeft geen enkel voordeel om hierover te liegen.”, weerlegt noch ontkracht hij de volgende vaststellingen uit de bestreden beslissing: “Tenslotte kan nog worden opgemerkt dat u incoherente en weinig overtuigende verklaringen aflegde met betrekking tot de organisatie van uw reis naar België waardoor de geloofwaardigheid van de door u beweerde omstandigheden waarin u uit uw land vertrokken bent ondermijnd wordt. U verklaarde dat u op 14 juni 2017 vanuit Pliyev, Ingoesjetië, waar u gedurende ongeveer anderhalf jaar ondergedoken leefde, naar Moskou gereisd bent. U stelde dat smokkelaars daar voor u een internationaal paspoort en een visum geregeld hebben.

U verklaarde dat u uw intern paspoort op 15 juni 2017 aan de smokkelaars overhandigd hebt in hun kantoor in Moskou. U legde uit dat ze hiervan een kopie maakten met de bedoeling om vervolgens voor u een reispaspoort te regelen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 12/03/2018, p. 6- 7). Uit een stempel die aangebracht werd op pagina 19 in uw intern paspoort, wat u ook voorlegde, blijkt echter dat er u een internationaal paspoort werd uitgereikt op 26/01/2017, wat toch niet overeenstemt met uw verklaringen dat de smokkelaars pas in juni 2017 voor u een paspoort regelden. U verklaarde zelf ook nooit eerder een internationaal paspoort aangevraagd te hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 12/03/2018, p. 8). Uit de informatie die door de Dienst Vreemdelingenzaken opgevraagd werd bij de bevoegde instanties blijkt eveneens dat er u door de Russische autoriteiten een internationaal paspoort uitgereikt werd op 26/01/2017. Toen u met deze informatie geconfronteerd werd, beweerde u eerst niets te weten over een dergelijke stempel in uw paspoort. Vervolgens dacht u dat de smokkelaars deze stempel misschien zelf in uw intern paspoort hadden aangebracht (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 12/03/2018, p. 21, 22). Deze uitleg is echter weinig aannemelijk te noemen gezien uw eerdere gedetailleerde verklaringen dat u uw intern paspoort aan de smokkelaars overhandigde in hun kantoor in Moskou. Ze maakten een kopie van uw intern paspoort waarna u het document onmiddellijk terugkreeg (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 12/03/2018, p. 6-7). U stelde ook dat u uw intern paspoort verder altijd bij zich had en niet meer aan de smokkelaars hebt afgegeven (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal d.d. 12/03/2018, p. 7).”

5. Verder verwijst de Raad naar de motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Russische Federatie.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 november 2018, voert verzoekende partij aan dat zij graag uitstel zou willen aangezien zij nieuwe elementen heeft. Zij wijst er op dat zij zoveel feiten en problemen heeft aangehaald, dat er zoveel is gebeurd en dat in hun geval geen sprake kan zijn van een gebrek aan medewerking.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot voormelde algemene, niet in het minst gepreciseerde opmerkingen dat zij nieuwe elementen heeft - welke deze ook mogen zijn-, dat zij zoveel feiten en problemen heeft aangehaald, dat er zoveel is gebeurd en dat er in hun geval geen sprake kan zijn van een gebrek aan medewerking, zonder dat zij echter ook maar enigszins *in concreto* ingaat op en concrete en valabele opmerkingen formuleert aangaande de in de beschikking van 5 november 2018.

Het verzoek om uitstel van verzoekende partij wordt, bij gebrek o.a. aan enige toelichting welke nieuwe elementen zij zou hebben en bij gebrek aan enige gegronde reden, niet ingewilligd.

Het ter zitting neergelegde attest van dokter M.S. vermeldt enkel dat de echtgenote van verzoekende partij zwanger is en zwangerschapsdiabetes heeft en dat het "*is op 21/12/2018*", dag van de zitting, "*om med- reden onmogelijk zich naar de (onleesbaar) te begeven*". Dit document is geenszins van aard een ander licht te werpen op voormelde beschikking.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de Russische Federatie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS